

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudkyně Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **S. A. J. M.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, č. j. OAM-620/ZA-ZA11-P09-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2024, č. j. 19 Az 18/2024-18,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

[2] Rozsudek městského soudu žalobce (dále „stěžovatel“) napadl kasační stížností. V ní uvedl, že ji odůvodní do 15 dnů. Stěžovatel spojil kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku podle § 73 ve spojení s § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh však nijak neodůvodnil.

[3] Usnesením ze dne 5. 9. 2024, č. j. 1 Azs 184/2024 - 18 (doručeno 8. 9. 2024), Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti v zákonné lhůtě o důvody, pro které stěžovatel napadá rozsudek městského soudu, a dále o uvedení návrhu na rozhodnutí soudu (petitu). Ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku byl stěžovatel poučen, že pokud návrh neodůvodní ve lhůtě 15 dnů, které avizoval v kasační

stížnosti, rozhodne soud o tomto návrhu i bez doplnění. Stěžovatel však v této lhůtě, ani později do dne vydání tohoto usnesení žádné důvody k návrhu na přiznání odkladného účinku nedoplnil.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku posoudil ve smyslu § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. a na základě okolností uvedených níže odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[5] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možné odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, její intenzitu a z jakých konkrétních okolností vznik této újmy vyvozuje (usnesení NSS ze dne 9. 12. 2016, č. j. 6 Afs 264/2016 - 28). Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní (usnesení NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56, či ze dne 12. 11. 2020, č. j. 8 Azs 228/2020 - 28, bod 9).

pokračování

[11] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel nijak neodůvodnil. Nesplnil tedy svoji povinnost tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že stěžovatel netvrdil, a tím méně osvědčil, že by byla naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (vznik nepoměrně větší újmy na straně stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám).

[12] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Pro úplnost soud podotýká, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu